

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 18

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1921

ΑΘΗΝΑΙ, Ὁδὸς Νέσος 11—Ἄγιθ. τηλ. 9-97

ΤΟ ΔΙΑΔΟΧΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν 14 Φεβρουαρίου ε. ε. μακρὰν τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς, εἰς τὴν ὠραίαν πρωτεύουσαν τῆς Ρουμανίας τὸ Βουκουρέστιον, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου Γεωργίου, Δουκὸς τῆς Σπάρτης, μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἐλισάβετ, Πριγκίπισσας τῶν Α. Α. Μ. Μ. τῶν Βασιλέων τῆς Ρουμανίας Φερδινάνδου Α' καὶ Μαρίας.

Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξαν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκηπίσσα Μαριόρα τῆς Ρουμανίας.

Ἦδη στενοὶ συγγενικοὶ δεσμοὶ ἐνώνουν τοὺς Βασιλικοὺς Οἴκους Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας.

Αἱ δύο χώραι, κοινὴν ἔχουσαι ἤδη τὴν χιρὰν, δὲν λησμονοῦσι ποιοὶ δεσμοὶ συνδέουν αὐτὰς ἀπὸ μικροῦ παρελθόντος καὶ πόσον αἱ κοινὰ θυσίαι συνε-

τέλεσαν διὰ τὴν κοινὴν τῶν δύο χωρῶν εὐημερίαν. Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ ποτὲ Μολδοβλαχία, ἡ σημερινὴ Ρουμανία, εἶχον κοινὰ παθήματα ὑπὸ τὴν δουλείαν κοινοῦ τυράννου κατακτητοῦ καὶ ὑπέστησαν κοινὴν θυσίαν αἵματος διὰ τὴν ἀπέλευθέρωσιν τῶν κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐναντίων-κοινῶν ἔχθρῶν.

Καὶ ἡ ἱστορία μᾶς ὀμιλεῖ περὶ τοῦ πόσον ὑπῆρξε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα μέγα συντελεστής διὰ τὴν Ρουμανικὴν ἀναγέννησιν, καὶ περὶ τοῦ πόσον ἡ παρὰ τὸν Δούναβιν χώρα ἐφιλοξένησε τοὺς Ἕλληνας λογίους κατὰ τὸ παρελθὸν μὴ ὑστεροῦσα καὶ κατὰ τὸ παρὸν εἰς, τοῦτο. Ὑπῆρξεν οὕτως ἀνεκάθεν τοσοῦτον στενὴ ἡ σχέσις μετὰ τῶν δύο λαῶν, ὥστε σήμερον εἶναι εὐτυχὲς ὄντως διὰ τοὺς δύο λαοὺς τὸ γεγονὸς τῆς στενῆς συγγενείας τῶν δύο Βασιλικῶν Οἴκων.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΩΜ. ΕΔΔΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΛΑΡΝΑΞ.— Τὴν 30 Ἰανουαρίου μετὰ τὸ τέλος τῆς εορτῆς τῶν γραμμάτων ἐγένετο ἡ ὄρκομωσία νέων μαθητευομένων, παρισταμένων τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως κ. Φ. Ζαννέτου, τοῦ ἐφόρου κ. Δ. Κουτουμάνου καὶ πολλοῦ κόσμου. Χαρωποί, οἱ νεαροὶ μαθητευόμενοι, ἀποβλέπουσι πρὸς τὸν τίτλον τοῦ δο-

κίμου προσκόπου, τὸν ὅποιον ἐκλήθησαν νὰ λάβωσι, καὶ συγκεκινημένοι προσέρχονται πρὸς τὴν Σημαίαν καὶ δίδουσι τὴν προσκοπικὴν ὑπόσχεσιν.

Τὴν τελετὴν ἐκλείσει προσκοπικὸς λόγος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ὀμάδος κ. Χαριδήμου Ἰερωνυμίδου, ἐπευφημηθεὶς ζωηρῶς ὑπὸ τῶν παρεστώτων.

ΣΙΔΟΥΕΤΤΑΙ

P. M - Π.

Μᾶλλον κοντὸς, μὲ μαλλιά ψαρά, πάντοτε δὲ φρεσκοξυρισμένος. Τὰ μάτια του μισοκλεισμένα, λάμποντα ἔμως ἀπὸ εὐφροίαν, σὲ κυτοῦν διὰ μίαν στιγμὴν μόνον. Ἀρκεῖ ἔμως ἡ στιγμιαία αὐτῆ ματιά διὰ νὰ σὲ ἐξετάσῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ νὰ ἐνοήσῃ τί εἶδους ἄνθρωπος εἶσαι. Τὸ καπέλλον του ἀπλοῦν, μὲ μίαν δερματίνην ζώνην, καὶ πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος τὸ σῆμα τοῦ βαθμοῦ του: Εἷς κύκλος σιδηροῦς, ἐντὸς τοῦ ὅπου ὑπάρχει τὸ τρίφυλλον, καὶ ὀπισθεν μίαν μικρὰ δέσμη τριχίνην, χρώματος λευκοῦ.

Συνήθως φορεῖ ἀπλοῦν ὑποκάμισον προσκόπου, μὲ πράσινον, κατὰ προτίμησιν, μανδύλιον. Πάντοτε δὲ κοντὸ παντελόνι, μὲ καλτσοὺς προσκοπικῆς Σπανίως καὶ εἰς πολὺ ἐπισήμους στιγμάς, βάζει τὴν μεγάλην του στολήν. Τότε ἔμως τί πληθὸς ἀπὸ παράσημα!

Σῶμα ἔχει νευρῶδες, τὸ σῶμα τοῦ παλαίου μαχητοῦ, τοῦ τσοάκις ταιλαιπώρηθέντος. Καμμιά φορὰ κρατεῖ εἰς τὰ χέρια του ἓνα μικρὸ ραβδάκι μὲ τὰ διάσημα τοῦ ἀνωτάτου ὄρχηγου.

Τὸ βᾶδισμά του εἶναι ἡσυχο καὶ κανονικόν. Καμμία κίνησις περιττή. Σοῦ κάμνει, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου σκληροῦ, ἀνθρώπου μὲ θέλησιν μεγάλην καὶ ὑπομονὴν ἀπεριόριστον καὶ ὅστις θὰ σκεφθῆ πολὺ πρὶν ἀποφασίσῃ ἓνα πρᾶγμα,

ἀλλά, ἐὰν τὸ ἀποφασίσῃ, θὰ τὸ ἐκτελέσῃ χωρὶς νὰ ἐπισθοδρομήσῃ παρὰ ἐκεῖ ὅπου αἱ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου θραύονται . . .

Τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν ἀισθάνεται, ὅταν εἰρεθῇ τις ἐνώπιόν του τὴν καθησυχάζει τὸ ἀγαθόν του μετρίαμα, τὸ ὅποσον σχεδὸν αὐδέποτε λείπει ἀπὸ τὰ χεῖλη του . . . Τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐμπαδίζει νὰ εἶναι ἀμετάπειστος εἰς ἑτι πῆ . . . Ἀρκεῖ αὐτὸ νὰ μὴ ἔχῃ διέλθῃ τὰ ὅρια τοῦ λογικοῦ, ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶναι ἄδικον . . .

Ὅλα πρεδίδουν τὸν ἄνθρωπον τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων . . . Εἰς τὸ βλέμμα του ὅμως, ὅταν γύρω του συνωθῶνται αἱ τόσαι χιλιάδες τῶν Προσκόπων του, διακρίνει κανεὶς τὴν λάμψιν τοῦ θριάμβου καὶ τὴν χαρὰν τοῦ νικητοῦ . . . Καὶ πραγματικῶς ἡ ἰδέα του ἐνίκησεν καὶ ἐπεβλήθη, τὸ σχέδιόν του ἐθριάμβευσε καὶ κατέκτησεν ὅλα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη, πρὸς τὸ καλὸν αὐτῶν τῶν ἰδίων ἐθνῶν . . .

Ποῖος Πρόσκοπος δὲν τὸν γνωρίζει;

«Δεκατοομαδίτης»

Ο ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν στρατευμάτων ἡ πόλις κατεστράφη ἐντελῶς καὶ ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἐπεδουλώθη. Οἱ νικηταὶ διενειύθησαν μεταξὺ αὐτῶν τοὺς κατοίκους καὶ τὰ λάφυρα τὰ προκύψαντα ἐκ τῆς λεηλασίας.

Ὁ Ρωμαῖος στρατηγός, ἐπιφορτισθεὶς νὰ διανεῖμῃ τὰ παιδία, ἠθέλησε προηγουμένως νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν εἶχον λάβει παιδευσίν τινα, ἵνα φυλάξῃ τὰ εὐφρόστερα διὰ τοὺς ἀξιωματικούς. Διέταξε λοιπὸν, ὅπως ἕκαστον παιδίον ἐποχρεωθῇ νὰ γράψῃ λέξεις τινὰς ἐπὶ τοῦ ἄβρακίου του.

Ὁ στρατηγός, ἐξετάζων ἔπειτα ὁ ἴδιος ὅ,τι τὰ παιδία εἶχον γράψῃ, ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ ἄβρακίου ἕνός ἐξ αὐτῶν τοῦτους τοὺς ὄμοιους στίχους τοῦ Ὀμήρου: «Εὐτυχὴς, τρισευτυχὴς, ὁ ἀποθανὼν εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ Ἰλίου, οὗτος δὲν εἶδε τὸ πένθος τῆς πατρίδος».

Ἐκπληκτος καὶ συγκεινημένος ὁ στρατηγός διέταξε νὰ καλέσωσι τὸ παιδίον πρὸ αὐτοῦ. Τοῦτο παρουσιάσθη ἀτάραχον, μὲ πρόσωπον ταυτοχρόνως λυπημένον καὶ ὑπερήφανον καὶ φαινόμενον ὡς ὑποτασσόμενον ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν τιμωρίαν, ἥτις τὸ ἀνέμενον.

Ὁ στρατηγός, ἀφοῦ τὸ παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν

ΑΠΟ ΤΟ 'ΧΑΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ',»

Ἡ Διάνα ἐξελοθάρσα ἀπὸ τὴν κρήπταν τῆς παρατηρεῖ μὲ ἀνυπερξίαν

(Ἀριθ. Φύλλου 7 σελ. 464)

ἐν σιωπῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα του μὲ ἀγαδότητα. «Σὺ, εἶπεν, ὅστις γνωρίζεις ν' ἀγαπᾷς τὴν πατρίδα σου καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὴ εἶνε κατεστραμμένη, εἶσαι ἄξιος νὰ ζήσῃς ἐλεύθερος. Μείνε εἰς τὴν χώραν σου, τέκνον μου».

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Μιτυλήνη

Γ. Α. Μ

Πρόσκοπος τῆς Ὁ. Λέσβου

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ ΜΟΥ

— Δὲν μοῦ λέτε, παιδιὰ μου, τοὺς ἠρώτησα ἀφοῦ ἐκαθίσσαμε πάλι γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά, τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ ἀποτελεῖ τὸν Πρόσκοπον, ἐκεῖνο μᾶλλον, τὸ ὅποσον εἶνε ὁ Πολικὸς ἑστῆρ ποῦ διευθύνει τὰ βήματα τοῦ Προσκόπου; . . .

— Ὁ νόμος μας, κύριε Ὑπαρχηγέ.

— Ναί δίκχο ἔχετε, ὁ Νόμος μας. . . Ἀλλὰ πῶς θὰ μᾶς ὠφελήσῃ; . . . Ἡ ἀπάντησίς σας εἰς τὴν ἐρώτησίν μου αὐτὴν θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως, ὅτι πρέπει νὰ τὸν διαβάσωμεν πρῶτον, νὰ τὸν ἐκτελώμεν δευτερον, Συμφωνῶ. . . Ἀλλὰ νομίζετε ὅτι μία ἀπλή ἀνάγνωσις ἀρκεῖ, ἐπιτροχάδην, ἐπιπολαία; . . . Ὡς νὰ δια

ΑΠΟ ΤΟ "ΧΑΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΣΟΣ".

Ἐν ἡμῇ ὁμοίᾳ τῷ ἔργῳ εἰσὶν καὶ οἱ τρεῖς ἠθέλα-
λαβόμενοι ἔπάνω εἰς ἓνα κορυθαίγιον.

(Ἀριθ. Φύλλου 7 σελ. 465)

βάζωμεν ἓνα μυθιστόρημα πού μας εὐχαριστεῖ ;
Ὅχι, βεβαίως. Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ διαβασθῇ ὁ
Νόμος μας ; θὰ μὲ ἐρωτήσετε. Ἀκούστε... Μελε-
τῶντες ἓνα ἕκαστον ἄρθρον τοῦ νόμου μας νὰ προσέ-
χωμεν ἐκάστην λέξιν, ἐκάστην φράσιν οὕτως, ὥστε
τὸ σύνολον τοῦ ἀρθροῦ νὰ ζωντανεύῃ ἐντὸς μας, εἰς
τὴν ψυχὴν μας, νὰ μᾶς καταλαμβάνῃ, νὰ μᾶς ἐμ-
ψυχώνῃ, νὰ μᾶς ἐνθουσιᾷ... Δὲν ἀρκεῖ, λοιπὸν, μία
ἀπλὴ ἀνάγνωσις—καὶ λέγων ἀπλὴ ἐννοεῖτε τί θέλω
νὰ πῶ : τὴν ἀνάγνωσιν πού δὲν ἀφίνει τὰ ἴχνη της
εἰς τὴν ψυχὴν μας—..Φαντασθῆτε το κι ἄλλῶς :
Ἐὰν διὰ μίαν ὥραιαν περιγραφὴν χρειάζεται, διὰ
νὰ τὴν αἰσθανθῆς, νὰ παρακολουθήσῃς τὸ νόημα
λέξιν πρὸς λέξιν, συνδέων τὴν εἰκόνα τῆς μᾶς μὲ
τὴν εἰκόνα τῆς ἄλλης, καὶ αὐτὴν μὲ τὰς εἰκόνας
τῶν ἄλλων καὶ οὕτω, μὲ ὅλας μαζί νὰ ἀποτελέσῃς
τὴν νοητὴν ἐκείνην εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν θέλει νὰ σοῦ
περιγράψῃ ὁ συγγραφεὺς, ὁπόση ἐπὶ πλέον προσοχὴ
χρειάζεται διὰ νὰ φθάσῃς τὸ ὑψηλὸν νόημα πού
περικλείουν τὰ δώδεκα ἄρθρα τοῦ νόμου μας, νὰ
ἐξισωθῆς μὲ τὸ ἐπίπεδον πού θέλει... Φαντασθῆτε
ἀκόμη, ὅτι ἡ περιγραφή εἶνε μία ἀπλὴ ἀριθμητικὴ
πράξις, μία ἀφαιρέσις π.χ., ἔνῳ ὁ Νόμος μας εἶνε
μία πολὺπλοκὸς ἀλγεβρικὴ ἐξίσωσις. Δὲν τὸ λέγω
δὲ αὐτὸ μόνον διὰ τὸν Νόμον μας, ἀλλὰ καὶ διὰ κάθε
τι ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐντὸς του κλείει κατὰ τὸ ὑψηλόν,
κατὰ τὸ εὐγενές, κατὰ τὸ θεῖον.

Πρέπει ἀναγινώσκοντες ν' ἀνυψώμεθα καὶ ἡμεῖς
μὲ αὐτὸν μαζί καὶ νὰ ἀφίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας νὰ
παρασυρθῇ ὅπου αὐτὸς θέλει, εἰς τὰ ἐπίπεδα τῆς

γενναϊοφροσύνης καὶ τῆς ἠθικῆς... Ἐκεῖ μόνον θὰ
δυνηθῶμεν νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὰ ζώην, εἰς ἀντάλ-
λαγμα τῶν ὄσων μᾶς δίδει. Τότε μόνον θὰ ζήσῃ ὁ
Νόμος μας καὶ θὰ ἐπιβληθῇ, πρὸς τὸ γενικὸν τοῦ
κόσμου καλόν. Ἄλλως θὰ μείνῃ καὶ αὐτός, ὅπως
καὶ τόσα ἄλλα ὥραϊα πράγματα, ἀνίσχυρος καὶ ἀδύ-
ναμος, λόγια μόνον γραμμένα εἰς ἓνα χαρτί, λόγια
εὐμμορφα, μὲ ἰδανικὰ μεγάλα, μὲ ἰδέας εὐγενεῖς,
καὶ τόσα ἄλλα, ἀλλὰ πάντοτε λόγια... Εἰς σᾶς, παιδιὰ
μου, ἐναπόκειται νὰ δώσετε ζώην εἰς αὐτόν, εἰς σᾶς
βασίζεται καὶ ἀπὸ σᾶς περιμένει τὸ πᾶν...

Τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸ δευτέρον μέρος τοῦ ζητήμα-
τός μας, τὸ νὰ τὸν ἐκτελέσωμεν. Πρέπει νὰ ξεύρετε
ὅτι τὸ ἓνα στηρίζει τὸ ἄλλο καὶ τὸ βοηθεῖ. Δὲν δύ-
ναται νὰ κινηθῇ, ἐὰν λείψῃ τὸ ἓνα, καθὼς δὲν δύ-
ναται νὰ περιπατήσῃ ἄνθρωπος πού τοῦ λείπει τὸ
ἓνα πόδι καὶ δὲν ἔχει μπαστοῦνι. Πρέπει, ὄχι μόνον
νὰ τὸν ἐννοήσωμεν, ὄχι μόνον νὰ τὸν αἰσθανθῶμεν,
ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχωμεν τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἐκτελέσω-
μεν, νὰ τὸ θελήσωμεν καὶ νὰ ἐπιβληθῶμεν ἐπὶ τοῦ
ἑαυτοῦ μας τόσον, ὥστε ὄχι μόνον νὰ δυνηθῶμεν νὰ
ἀποκρούσωμεν τοὺς πειρασμοὺς τῆς παρακοῆς, ἀλλὰ
καὶ νὰ προχωρῶμεν μὲ τὴν ἀκράδαντον ἀπόφασιν
νὰ συντριβῶμεν μᾶλλον παρά νὰ λοξοδρομήσωμεν
καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἔστω. Διότι ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ ἥμισυ
τοῦ παντός, διότι ὁ κατήφορος εἶνε πολὺ πλέον εὐ-
κολος ἀπὸ τὸν ἀνήφορον. Πρέπει, ἀρχίζοντες καὶ
πολεμοῦντες τὰ πλέον μικρὰ ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων
μας, νὰ ἐπιχειρῶμεν νὰ θέτωμεν ἐν πράξει τὰς
πλέον εὐκόλους ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Νόμου. Διότι
ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν ἀμέσως καὶ ὅλα μαζί νὰ τὰ ἐκ-
ριζώσωμεν, εἶνε τὸ πιθανώτερον ὅτι δὲν θὰ κατορ-
θώσωμεν τίποτε. Καὶ ἐξ αὐτῶν προχωροῦντες εἰς τὰ
πλέον μεγάλα, μέχρις ὅτου κατορθώσωμεν τὴν ἐν-
τελῆ ἐκρίνωσίν των, ἐνῳ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐγκολπω-
νώμεθα ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ δι-
δάγματα καὶ ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν θὰ γινώμεθα
καλύτερα, θὰ πλησιάζωμεν τὸν ἰδανικὸν ἄνθρωπον,
τὸν ἰδανικὸν πρόσκοπον.

Βλ. Γ. Βαλασόπουλος

«ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ»

Ἐπιμήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 74 τῆς 8ης Ἰανου-
αρίου ἔ. ἔ. Π. Δ. τοῦ Π. Ε. Ἀττικοβοιωτίας κ. Ἀφ.
Λευκαδίτου, συνιστῶντος αὐτὴν θερμότητα εἰς τοὺς
ὑπ' αὐτὸν κ. κ. Ἀρχηγούς κτλ.

Πωλεῖται ὑπὸ τῆς Ἀποθήκης τοῦ Σώματος ἀντὶ
ΔΥΟ δραχμῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΕΔΔΗΝ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ Πρόσκοπος ὀφείλει πολὺ νέος νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶναι Ἑλλήν Πολίτης ἀποτελῶν ὡς τοιοῦτος μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ νομίσῃ ὁ Πρόσκοπος, ὅτι πέραν τοῦ κύκλου τῆς οἰκογενείας του, τῶν φίλων του καὶ τῆς πόλεως, ὅπου κατοικεῖ, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τὸν ἐνδιαφέρει καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πρέπει εὐθύς ἀμέσως νὰ συγκεντρώσῃ ὄλγην του τὴν προσοχὴν. Ἰουναντίον πρέπει πᾶς Ἑλλήν, καὶ ἰδιαιτέρως πᾶς πρόσκοπος, νὰ ἐννοήσῃ καλῶς, ὅτι ἂν κατὰ πρῶτον λόγον εἶναι «ἄνθρωπος» καὶ πρέπει συνεπῶς νὰ προσπαθῆσῃ νὰ φανῇ ἀντάξιος τῶν προσόντων τοῦ «πολιτισμένου ἀνθρώπου», κατὰ δεύτερον ἀμέσως λόγον εἶναι «πολίτης» καὶ πρέπει συνεπῶς νὰ φροντίσῃ, ὅπως φανῇ ἀντάξιος τῆς ιδιότητος τοῦ ταύτης.

Ὁ Πρόσκοπος λοιπὸν εἶναι «Ἑλλήν πολίτης».

Αἱ λέξεις αὗται πρέπει νὰ κάμουν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν, εἰς κάθε Ἑλληνα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς κάθε πρόσκοπον.

Ὅπως «μαθητὴς» σημαίνει τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἓν σχολεῖον ὠργανωμένον ἀπὸ μίαν διευθύνουσιν καὶ τὸ ὁποῖον διοικεῖται ἀπὸ ὀρισμένους κανόνας, ὅπως ἡ λέξις «πρόσκοπος» δηλοῖ, ὅτι ὁ φέρων τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀνήκει εἰς σῶμα προσκόπων ὠργανωμένον, διηρημένον εἰς ομάδας, μὲ τοὺς βαθμοφόρους του, τοὺς ἀρχηγούς του, τὴν διοικοῦσαν ἐπιτροπὴν, τὸν Νόμον, τοὺς κανονισμούς, τὰς ἡμερησίας διαταγὰς κτλ., τοιοῦτοτρόπως ἡ λέξις πολίτης δηλοῖ ὅτι ὁ φέρων τῶν τίτλων αὐτῶν ἀνήκει εἰς ἓν Ἔθνος, (διὰ τὸν Ἑλληνα φυσικὰ τὸ Ἑλληνικόν) ὠργανωμένον διὰ πολιτεύματος, (τοῦ συνταγματικοῦ), διοικούμενον ἀπὸ νόμους, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὸν Πρωθυπουργόν, τοὺς Ὑπουργούς καὶ τοὺς λοιποὺς διοικοῦντας.

Πρέπει λοιπὸν ὁ Πρόσκοπος νὰ ἔχῃ διαρκῶς ὑπ' ὄψιν του, ὅτι εἶνε μέλος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, πολίτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου καὶ ἰδίως πρέπει νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ ὅλου

ἔθνους, ὅτι ὡς πολίτης συμμετέχει εἰς ὅλας τὰς τύχας τοῦ ἔθνους, καὶ, ὅπερ καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι ὡς πολίτης δύναται νὰ εἶνε παράγων ἔθνικῆς εὐημερίας. καθὼς δύναται νὰ εἶνε καὶ αἷτιος ἔθνικῆς ζημίας.

Ὅπως ὁ Πρόσκοπος ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του, οὕτω ἀνήκει καὶ εἰς τὸ ἔθνος. Ὅπως ἀποτελεῖ ἐν μετὰ τῆς οἰκογενείας του συμμεριζόμενος ἐλόκληρον τὴν τύχην αὐτῆς, καὶ τὴν καλὴν καὶ τὴν κακὴν, καὶ τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας, οὕτω ὡς πολίτης ἀποτελεῖ ἐν καὶ μετὰ τοῦ ἔθνους, συμμεριζόμενος πάσας τὰς τύχας του, τὰς καλὰς καὶ τὰς κακὰς, τὰς ἀποτυχίας καὶ τὰς ἐπιτυχίας, συμπάσων μετὰ τῶν ἄλλων ἐλλήνων καὶ χαίρων ἐπίσης. Καὶ ὅπως τὸ κάθε ἄτομον δὲν δύναται νὰ ἀποσπασθῇ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀποχωρισθῇ αὐτῆς ἀνευ σπουδαίας βλάβης, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ ἄτομον δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡς μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸ ἔθνος ἀνευ σπουδαίας καὶ ριζικῆς βλάβης.

Πράγματι ἡ ἱστορία μας ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἀνήκῃ ἂν θέλῃ ἢ ἔχι εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅχι, ἐλευθερία ἐκλογῆς εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ὑπάρχει. Μία εἶνε ἡ ἕκ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένη λύσις: δηλ. ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν οἱ γονεῖς του, ὅτι εἶνε προωρισμένος νὰ ζήσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους καὶ νὰ ζήσῃ ὅλας τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας τοῦ ἔθνους.

Συμφώνως μὲ αὐτά, ἔταν λέγω «Εἶμαι Ἑλλήν πολίτης» αὐτὸ σημαίνει ὅτι «ἀνήκω ἀναπόσπαστως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ προπάτορές μου, εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐν μέλος τῆς μεγάλης οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ εἶμαι συνδεδεμένος μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἑλληνας δι' ἀρρήκτων δεσμῶν».

Ὁ Ἑλλήν πρέπει νὰ ἔχῃ διαρκῶς ὑπ' ὄψιν του, ὅτι συνδέεται μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἑλληνας μὲ δε-

σμούς εξ ίσου στενοὺς ὅπως οἱ δεσμοί, οἱ ὁποῖοι τὸν συνδέουν πρὸς τοὺς γονεῖς του, καὶ πρέπει ἐπίσης νὰ γνωρίζῃ, ὅτι δὲν δύναται, μὰ κατ' οὐδένα τρόπον, νὰ χωρίσῃ τὴν τύχην του ἀπὸ τὴν τύχην τῶν ἄλλων συμπατριωτῶν, καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία του δὲν δύναται νὰ εἶνε ἀσφαλὴς καὶ σταθερὰ παρὰ μόνον, ὅταν ἡ εὐτυχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἶνε ἀσφαλὴς καὶ σταθερὰ.

Αὐταὶ λοιπὸν εἶνε αἱ μεγάλαι καὶ ἀσυζήτητοι ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ χαράξῃ βαθειὰ εἰς τὴν καρδίαν του ὁ Πρόσκοπος, διὰ νὰ φέρῃ ἐπαξίως τὸν τίτλον τοῦ «Ἑλληνοῦ πολίτου», δηλαδὴ :

«Ὅτι ὡς Ἑλλην πολίτης εἶνε ἀναπόσπαστον μέλος μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας, ἣ ὁποία ὀνομάζεται Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

«Ὅτι ἐπομένως συνδέεται ὡς ἀδελφός μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἑλληνας πολίτας.

«Ὅτι ἡ τύχη του ἐν τῷ βίῳ θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τύχην τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

«Ὅτι εὐτυχία του εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, καὶ ὅτι ἐὰν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δυστυχήσῃ, θὰ δυστυχήσῃ μοιραῶς καὶ αὐτός.

«Ὅς μὴ νομίζῃ δὲ ὁ Ἑλλην πολίτης, ὅτι δύναται νὰ εὐημερήσῃ, ἐὰν προσκολληθῇ εἰς ἄλλο ἔθνος, ἐὰν ἀγαπήσῃ ἄλλο ἔθνος, ὅσονδὴποτε κραταιὸν καὶ ἰσχυρὸν καὶ ἂν εἶνε αὐτό. Αὐτὸ θὰ ἦτο μία μεγάλη πῖ ἄνη ἐκ μέρους] του. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ Ἑλλην πολίτης, ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ εὐημερήσῃ καὶ εὐτυχήσῃ εἶνε νὰ ἀγαπᾷ διακαῶς τὴν Ἑλληνικὴν του πατρίδα καὶ μόνον αὐτήν. Ἐὰν δὲ τυχὸν ζητήσῃ εὐτυχίαν εἰς ἄλλην πατρίδα, θὰ περιπέσῃ εἰς οἰκτράν, λυπηρὰν καὶ γελοίαν πλάνην. Διότι εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀποταθῇ, δὲν θὰ εὖρῃ ποτὲ εἰλικρινῆ ὑποδοχήν. Δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ ὁ Ἑλλην νὰ γίνῃ ἀδελφός μὲ τοὺς πολίτας ἄλλου Ἔθνους. Καὶ ἂν κατ' ἐπιφάνειαν φανῇ ὅτι εὐτυχεῖ εἰς ἄλλο ἔθνος ὁ Ἑλλην, ἡ εὐτυχία αὐτῆ δὲν εἶνε παρὰ παροδική καὶ φευτική, διότι ταχέως θὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ ἴδιος, ὅτι οἱ πολῖται τοῦ ἄλλου ἔθνους τὸν μεταχειρίζονται ὡς ξένον καὶ ὅτι ἡ ἄλλη πατρίς δὲν δύναται οὐδέποτε νὰ τοῦ προσδώσῃ τὴν ὑψίστην χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν μόνῃ ἡ γλυκεῖα Ἑλληνικὴ του πατρίς δύναται νὰ τοῦ δώσῃ.

(Ἐκ τοῦ «Ἐσο ἔτοιμος»)

Γ. Χαριτάκης
Γενικός Γραμματεὺς
Κεντρ. Ἐπιτροπῆς Αἰγυπτου

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Τ. Π. ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

Ἐξεδόθη τὸ Καταστατικὸν τῶν Τ.Π. Συνδέσμων εἰς πολ-
λὰ ἀντίτυπα καὶ τιμᾶται ἀντὶ 20 λεπτῶν ἕκαστον. Τὰ
Προεδρεῖα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Συνδέσμων ἄς σπεύσουν νὰ
παραγγείλουν εἰς τὴν Ἀποθήκην ὅσα ἀντίτυπα θέλουν διὰ
νὰ ἐφοδιάσουν τὰ μέλη των, πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΟΕΣ

Ο ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τοῦ Πορτ-Αρθούρ

— Φέρνεις ἔγγραφα τοῦ διοικητοῦ Στέσελ ;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου, ἰδοὺ αὐτά !

Ἔταίνα τὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσε ὁ Κου-
ροπάτκιν, εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐξωγραφίσθη κατ'
ἄρχας ἐκπληξία, χαρὰ, θαυμασμός καὶ ὕστερα ἐλπίς.

— Εὖγε, γενναῖοι μου, ἀνέκραξε καὶ ἀποτεινά-
μενος πρὸς τὸν μικρόν. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς σέ, μικρὸ
μου ἦρωα ! ἐξηκολούθησε καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν
ὑπασπιστὴν του. Χαιρέτήσατέ τον ! ἐπρόσθεσε σφιχ-
τὲ του τὸ χεῖρ ! Ἀπονεύματέ του τιμὰς !..

Ἐσκυψε πρῶτος ὁ ἴδιος καὶ ἠσπάσθη τὸν Νικό-
λαν εἰς τὸ μέτωπον, ὡς οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐμιμή-
θησαν τὸ παράδειγμα του

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ κατέρθησαν εἰς τὸ στρατη-
γεῖον καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί, δημοσιογράφοι, ἀνταπα-
κριταὶ καὶ ὁ Νικόλας, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ
τὴν συγκίνησίν του, ἀπῆλθα εἰς ὅλους μὲ τὴν μετριο-
φροσύνην καὶ τὴν εὐγένειαν ποῦ τὸν ἐχαρακτήριζαν.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀλληγ. ἔρχετ. Ἡ στρατιὰ παρατάσ-
σεται καὶ ὁ Κουροπάτκιν λαμβάνων τὸν Νικόλαν ἐκ
τῆς χειρὸς τὸν ὀδηγεῖ ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν, οἵτι-
νες παρουσιάζου ὅπλα. Ἐκεῖ τὸν ἐναγκαλιέζεται
ἐνώπιον ὄλων καὶ τοῦ καρφώνει εἰς τὸ στήθος του τὸν
Σταυρὸν, ἐνῶ προσφέρει μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον.

— Νικόλα Σουγιέφ ! ἐν ὀνόματι τοῦ Στάρου σοῦ
ἀπονέμομεν τὸν Σταυρὸν τῆς ἀνδρείας καὶ ἀνασωνοῦ-
μεν πάντες ! Ἡ Πατρίς θὰ σ' εὐγνωμονῇ !

Ὁ Νικόλας εἶνε εὐτυχής, δακρύει καὶ συλλογιέ-
ται ὅτι κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν Μαντζουριάν ἡ μητέρα του
θὰ κλαίῃ καὶ θ' ἀπελπίζεται διὰ τὸ χαμένο παιδί της !

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

— Μητέρα ! ἀγαπημένη μου μητέρα, συγχώρη-
σέ με ποῦ ἔφυγα, χωρὶς νὰ σέ ἀποχαιρετήσω. Μ'
ἐκκολούθησεν ἡ Πατρίς !..

Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις ἐναγκαλιέθη τὴν μητέρα του
ὁ Νικόλας, ὅταν ἐπέστρεψε καὶ ἡ Κα Σουγιέφ τὸν
ἐναγκαλιέζετο παράσφορος καὶ τὸν ἐφιλοῦσε ἀδιακόπως.

— Παιδί μου ! Μοῦ φαίνεται ψεῦμα ποῦ σέ ξανα-
βλέπω ! Θεέ μου ! μὲ τὸν Σταυρὸν ! τὸν Σταυρὸν
τῆς ἀνδρείας εἰς ηλικίαν 13 ἐτῶν !

— Ναι, μητέρα ! καὶ μὲ τὴν ἄδελφόν σου τώρα,
μὲ τὴν εὐχὴν σου θὰ ἀφροισθῶ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν
γλυκεῖάν μου Πατρίδα, θὰ καταταχθῶ εἰς τὰς τάξεις
τοῦ στρατοῦ, θὰ πολεμήσω, θὰ ἐλευθερώσω τοὺς ἀδελ-
φούς μου, ποῦ εἶνε ὑπὸ τὸν ζυγόν !

ΤΕΛΟΣ

EDUARD STREETER

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

“ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ,”

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

— Δέχεται ἡ κυρία Γκριβαντ, ἠρώτησε ἡ Δις Αἰμιλία Μπιούτ ἐτοίμη νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, τῆς ἧς ἡποίας ὁ ὑπηρετὴς ἐκράτει ἀνοικτὴν τὴν θυρίδα.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

Ἡ Αἰμιλία κατῆλθε μεγαλοπρεπέστατα, διέσχισε τὸ πάρκον καὶ ἀνέβη τὴν μαρμαρίνην σκάλαν, ὅπου τὴν ἐπλησίασεν ἕνας ἄλλος ὑπηρετὴς μὲ στολὴν καὶ αἷς εἶπε ὑποκλινόμενος μὲ σεβασμὸν :

— Συγγνώμην, δεσποινίς, ἀλλὰ ἀργήσατε ὀλίγον καὶ ἡ ἑορτὴ ἤρχισεν ἤδη, ὥστε ἂν θέλετε λάβετε τὴν καλοσούνην νὰ περάσατε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν κήπον.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐκύτταξε τὸν ὑπηρετὴν ἐκκληκτος καὶ ὀλίγον δυσηρεσθημένη διὰ τὸ θάρρος του.

— Ποία ἑορτὴ : τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἤλθατε γιὰ τὰ γεννέθλια τῆς δος Σόνιας ;

— Κάθε ἄλλο, οὔτε ἤξευρα ὅτι ἑορτάζει τὰ γεννέθλιά της, καὶ ἤλθα ἀπλούστατα διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Καν Γκριβαντ.

Ὁ εὐγενὴς ὑπηρετὴς ὑπεκλίθη ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ προπορευθεὶς ὠδήγησε τὴν Αἰμιλίαν εἰς μίαν πολυτελεστάτην αἴθουσαν, ὅπου μετ' ὀλίγον τὴν ἐδέχθη μία κυρία μὲ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ καὶ λεπτοτάτους τρόπους.

— ὦ ! ἀγαπητὴ μου Αἰμιλία, τῆς εἶπεν, εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζομαι, ὅτι θὰ σὰς ἴδω καὶ πρέπει νὰ σὰς μαλώσω πού δὲν ἤλθατε τόσον καιρόν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐκοκκίνισε κολακευθεῖσα καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι πού τῆς ἔτεινεν ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινα.

— Ἐπρεπε νὰ ἔλθουν τὰ γεννέθλια τῆς Σόνιας διὰ νὰ σὰς ἴδωμεν :

Ἄλλὰ, κυρία, δὲν ἤλθα διὰ τὰ γεννέθλια τῆς Σόνιας ἐγώ, διέκομην ἡ Αἰμιλία. Δὲν ἤξευρα καν, ὅτι ἑορτάζει τὰ γεννέθλιά της καὶ ἤλθα ἀποκλειστικῶς διὰ σὰς, νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

Ἡ Κα Γκριβαντ μόλις συνεκράτησεν ἕν μηδεῖα καὶ ἔσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν νεαρὰν κόρην καὶ νὰ τὴν ὠδήγησῃ εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἦτο ἡ κόρη τῆς Σόνια μὲ τὰς φίλας της.

— Σόνια ! ἐφώνησε. Ἡ Αἰμιλία ἤλθε, ἔλα νὰ τὴν πάρῃς μαζί σου.

— Ὅχι, ὄχι, κυρία Γκριβαντ, προτιμῶ νὰ μείνω μαζί σου, εἶπεν ἡ Αἰμιλία πού τῆς ἤρσε πάντοτε νὰ συναναστρέφεται μεγάλους καὶ ἤξευρεν, ὅτι ὕλαι αἱ συνομήλικές της τὴν ἀντιπαθοῦσαν διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν της καὶ τοὺς κακοὺς τρόπους της.

Ἡ Κα Γκριβαντ ἠναγκάσθη νὰ καθήσῃ μὲ τὴν νεαρὰν κόρην καὶ ἡ ὀμιλία των περιεστράφη περὶ διάφορα θέματα ἀδιάφορα μᾶλλον ἢ μικρᾶς σημασίας.

— Ὁ Αἰμιλιος Μπιούτ εἶναι συγγενὴς σου ; ἠρώτησεν ἔξωφρα ἡ Κα Γκριβαντ.

— Ἄγνοῶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία μὲ ὕφος ἀγέρωχον.

— Σὰς ἔρωτῶ, ξέρετε, διότι ὁ Αἰμιλιος Μπιούτ εἶναι φίλος τοῦ υἱοῦ μου καὶ μάλιστα κατ' αὐτὰς προκειμαι νὰ τὸν φιλοξενήσωμεν ἐδῶ. Διόλου παράξενον ὄμως νὰ μὴ φθάσῃ, διότι συνηθίζει νὰ ταξιδεύῃ διαρ-

κώς με τὸ ποδήλατόν του καὶ εἶναι ριψοκίνδυνος, ὥστε μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῆ καὶ καθ' ὁδόν.

— Βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι συγγενῆς μου αὐτὸς ὁ ποδηλάτης—καὶ ἡ Αἰμιλία ἔδωκε περιφρονητικὸν τόνον εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν.

— Καὶ ὅμως τώρα ποῦ σὰς κυττάζω βλέπω, ὅτι ἔχετε ἀρκετὴν ὁμοιότητα με αὐτόν, διόλου δὲ ἀπίθανον νὰ εἶναι κανεὶς ἀπομακρυσμένος συγγενῆς, τοῦ ὁποίου ν' ἀγνοῦτε σεῖς τὴν ὑπαρξιν.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ Αἰμιλία, εἶχα ἀκούσει κάποτε τὸν πατέρα μου νὰ ὁμιλῇ διὰ κάποιον ἐξάδελφον του, πῶς εἶχε φύγει εἰς τὴν Αὐστραλίαν, μήπως ἔραγε εἶναι υἱὸς του ὁ Αἰμίλιος αὐτός. Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστον, διότι ὁ ἐξάδελφος ἐκεῖνος εἶχε χάσει ὅλην του τὴν περιουσίαν καὶ βέβαια αὐτὸ τὸ παιδί θὰ εἶναι ἀπένταρο.

Ἡ Κα Γκριβαντ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἕν μάθημα εἰς τὴν ὑπερήφανον Αἰμιλίαν καὶ τῆς εἶπε με τόνον φωνῆς αὐστηρόν.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν εἶναι ἀπένταρο, ξεύρω μόνον ὅτι εἶναι ἔκτακτο παιδί, με λαμπρὰ αἰσθήματα καὶ τέλειος Πρόσκοπος.

— Πρόσκοπος! ἕνας λόγος περισσότερος νὰ τὸν ἀντιπαθῶ, συχαίνομαι τόσο πολὺ τοὺς Πρόσκοπους!

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητή μου, ὠφελοῦνται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν προσκοπισμόν! Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ὅλη οἱ γονεῖς ἔκαμναν τὰ παιδιὰ τοὺς Πρόσκοπους.

Ἡ Αἰμιλία ἐκάθησεν ὀλίγην ἀκόμη ὥραν ἐγελοιοποιήθη με τὰς ἀνοήτους ἀπαντήσεις της καὶ τέλος ἐσηκώθη νὰ φύγῃ ἀφοῦ διέταξε πρῶτον νὰ εἰδοποιήσουν τὸ ἄμαξι της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Καθὼς διέσχίζεν ἕν καλπασμῶ ἡ ἄμαξα τὴν πλατεῖαν λεωφόρον ἡ Αἰμιλία διέκρινεν αἴφνης εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πεταμένον κατὰ γῆς ἕν ποδήλατον καὶ ἕνα νεανίαν με στολὴν προσκόπου εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἔρποντα με τοὺς πόδας αἱματωμένους. Τὸ κοντὸ ἀπὸ χακὶ παντελόνι του εἶχε ξεσχισθῆ καὶ φαίνεται ὅτι ἐπονοῦσε πολὺ, διότι τὸ πρόσωπόν του ἦτο χλωμόν. Ὁ νεαρὸς Πρόσκοπος μόλις εἶδε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἄμαξαν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σηκώσῃ τὸ ἕνα του χέρι καὶ ὁ ἀμαξηλάτης, ποῦ τὸν εἶδε ἐστάθη, ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ, διότι τὸ ποδήλατον ἔφραττε τὸν δρόμον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΘΗΚΗΣ

Ζῶναι δερμάτιναι ἐγγώριαι	Δρ.	5.—
Παντελόνια serge ἐγγ. κατασ. χονδρὰ	»	25.—
» χειμερινὰ Ἀγγλικά	»	14.—
Σουγιάδες	»	4.—
Μανδύλια χρωματιστὰ τρίγωνα	»	2.—
Θῆκαι πελέκειων	»	2.—
Σοκκοὶ ράχews	»	16.—
Ἵποδήματα ἀπὸ 1/2—3	»	36.—
» » 3—5	»	39.—
» » 5—12	»	42.—
Συσκευὴ πλήρης ραπτικῆς	»	4.—
Σφαῖραι Plomber τὸ κυτίον	»	10.—
Παντελόνια θερινὰ	»	11.—
Ἐγκόλπιον Ἀρχηγοῦ	»	1.—
» Προσκόπου Α' τάξεως	»	0.70
Καρδιά Προσκόπου	»	2.00
Ἡλιοθεραπεία	»	1.—
Συμπεριφορὰς	»	1.—
Σύστημα κατ' ἐνωμοτίας	»	0.50
Ζωὴ στὸ στρατόπεδο	»	0.80
Συμβουλὲς στοὺς Ἐφόρους καὶ Ἐπόπτας	»	0.80
Καταστατικά Π. Συνδέσμων	»	0.20
Πρότυπα Ὁ., Ε., καὶ Τ. Π. Σ. ἡ δεκάς	»	1.—
Ἐκθεσις Προσκοπικῆς ἐργασίας Δυτ. Μακεδονίας ὑπο τοῦ Τ. Ε. Δ. Μακεδονίας	»	0.40
Τί εἶνε «Προσκοπισμός»	»	0.25
Ἀσκήσεις Πεζ. Γυμνασίων	»	0.50
Ὀδηγία δι' Ἀρχηγούς	»	0.50
Γνώσεις Δοκίμου	»	0.10
Ἵφασμα χακὶ θερινὸν ἢ ὑάρδα	»	4.40
» » » τὸ μέτρον	»	4.—

ΣΗΜ. Παρακαλοῦνται οἱ παραγγέλλοντες νὰ γράφουν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἀποθήκην ἔχοντες ἐγκρίσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Τ. Ε. με καθρογραμμένην ὑπογραφήν, στέλλοντας συγχρόνως καὶ τὰ ἀντίτιμον τῶν εἰδῶν. Τὰ ταχυδρομικὰ καὶ οἱ καθλοὶ βαρύνουσι τὸν παραγγέλλοντα.

Ἄρθρον 7 Κανονισμοῦ. Ὁ εἰς τοὺς Πρόσκοπους πωλούμενος ἱματισμὸς καὶ ἐξάρτησις ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὸ Σῶμα. Ἀπὸ τῆς παραίτησιν ἢ διαγραφῆ αὐτῶν ἀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅλα τὰ εἰς τὴν κατοχὴν τῶν εὐρισκόμενα Προσκοπικὰ εἶδη, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Τὰ εἶδη ταῦτα ἐκτιμῶνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποθήκης ἀναλόγως τῆς φθορᾶς, ἣν ὑπέστησαν, καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν καταβάλλεται ἀμέσως εἰς τὸν Πρόσκοπον.

Ἄρθρον 8. Ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἢ δωρεὰ Προσκοπικῶν εἰδῶν εἰς αἰονόητοτα πρόσωπον μὴ ἀνήκον εἰς τὸ Σῶμα. Οἱ Ἀρχηγοί, Ἐπιθεωρηταὶ καὶ Ἐφοροὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης· ὁ δὲ Διευθυντὴς ἢ ἀπαίτη τὴν αὐστηροτάτην τιμωρίαν παντὸς παραβάτου, ἐπιζητηῶν δὲ ἂν ἀνάγκη καὶ τὴν διὰ τοῦ Νόμου καταδίκωξιν αὐτοῦ.